

VOLT EGYSZER...

kisregény

írta: Bernáth Zsolt

1999.

Édesanyámnak...

1.

Valamikor író akartam lenni. Híres író. Tudják, mire gondolok: évente megjelentetek egy regényt, békésen válaszolgotok a rajongók leveleire, és olykor elfogadok egy-egy meghívást valami show-műsorba, vagy író-olvasó találkozóra.

Meglehetősen magányos lett volna így az életem, de bizonyosan békés. Vannak, akiknek ez sikerül. Nekem személy szerint nem adatott meg. Lettem helyette kiismerhetetlen, minden szempontból kiegyensúlyozatlan, tétova firkász, százverses költő. Talán jó ez így, biztatom, hitegetem sűrűn magamat.

Mindenesetre egyszer megesett velem valami furcsa. Valami fájdalmas, valami gyönyörű. Ha velem tartanak, megosztom önökkel, nem lesz körömrágóan izgalmas, még kevésbé lesz happy-end a vége. De őszinte lesz, ezt megígérhetem.

Tavaszi volt, és talán még sohasem örültem annyira a levegő friss illatának...

2.

Egyetlen lakásban égett már csak a villany a szemközti házban, s egy pillanatra eltűnődtem: mi vehet rá embereket, hogy éjjeli háromkor természetes igényeiket megtagadva ébren töltsék az órákat? Tragédia? Fájdalom? Veszteség? Netán két filozófus elme pallérozza egymást az éjszakába nyúlóan, és világmegváltó gondolatok születnek a panelfalak között?

Bólintottam magamban tekintve, hogy jómagam is gyakran üztem effajta foglalatosságokat barátaim körében, amikor kedvesem éppen éjszakai műszakot vállalt, és csak hajnaltájt ért haza. Nem sejtette, hogy percekkel azelőtt tértem csak nyugovóra, hogy ő belépett az ajtón.

Közös cicánk nyávogása mindig megelőzte az ismerős kulccsörgést, majd csendes pissenéseket hallottam félálomban, midőn gazdája próbálta megfékezni az előszobaajtón kifelé igyekvő négy lábút.

Kedvesem mellettem aludt, állig betakarózva. Ellágyulva néztem rá, és mármár feledtem az elmúlt órák történéseit, amikor...

Kiéhezett szörnyetegként támadt rám hirtelen a mérhetetlen fájdalom, és egész testem belerándult az embertelen kínba. Undor fogott el újra, öklendeztem és beleordítottam némán a sötétbe, követelve az enyhülést.

Arrébb húzódtam az ágyamban fekvő lánytól, borzadva meredtem rá, és hitetlenkedve néztem nyugtalanul alvó, fáradtságtól barázdált arcát: hogyan képes ő átadni magát az álomnak, miképpen lehetséges, hogy itt pihen, szabályosan lélegzik, miközben én megfulladok, szétszaggat az emberlét háromdimenziós fájdalma, gondolataim önálló életre kelnek immár, és egymást túllihegve ellenem esküdnék?

Képtelen vagyok kontrollálni őket, hangtalanul sikoltozva túrom korbácsütéseiket, az öklök kíméletlen ütései fizikai gyötrelmet mérnek lelkem sebeire, és így összeadódva tesznek kísérletet elemésztésemre.

Az előbb erőszakkal bevertem homlokom a kőkemény betonpadlóba, s önkéntelenül felkiáltottam. Soha nem hittem, hogy igaz a mondás, miszerint szikrát hányhat az ember szeme, mint ahogy ezt most megtapasztalhattam. Mintha ezernyi kovakő ütődött volna össze egyetlen közös erő hatására, és valami megmozdult odabent.

Az öngyilkos tett csak arra volt jó, hogy másodpercekre minden elsötétedett, és fejem lehanyatlott egy időre. Kedvesem ezután alhatott el, talán úgy vélte: ájulás, játékos eszméletvesztés ragadott magával.

De én csak feküdtem a vágyott sötétségben, amely még így is túl világos volt ahhoz, hogy újra elém varázsolja azokat az átkozott képeket, amik film élességével vetekedve ábrázolták a gyűlölt jelenetet: az én társam, kedvesem egy másik férfi érintését élvezzi, az ő ágyában fekszik, és az ő fülébe sikoltja a kék, a gyönyör hangjait.

Merthogy erről volt szó. S ez a lány elaludt, miközben én a halálért imádkoztam, a Gonoszt hívtam, majd csapongva menny és pokol közt, angyalok segítségét kértem, követeltem a teljes megsemmisüléshez.

Nem a halálhoz, ó nem. A halált kinevettem, mást talán megtévesztett volna kaszás jelmeze, de én tudtam, hogy az ő hatalma csupán az Idő, éveket, századokat adhat csak nekem, hogy aztán ismét szembesüljek ugyanígy, ugyanezzel a helyzettel, és újfent hozzá könyörögjek majd.

Nem, én a teljes megsemmisülést, lelkem gyertyájának ellobbanását vágytam, szűnnek meg létezni, tudatom szűküljön össze egyetlen ponttá, majd hunyjon ki végleg.

Lassan ellazultam, s reménykedni kezdtem. Minden energiámat arra fordítottam, hogy - indiai jógik gyakorlataihoz hasonlóan - álljon meg a szívem, lassuljon le, majd szűnjön meg a keringés, kezdjen kihűlni a testem, ernyedjenek el izmaim, tudóm veszítse el erejét, ne táguljon többé, akadjon el a lélegzetem, s feküdjek végre ott holtan, elégedett mosollyal arcomon, amely már hideg, és hófehér, mint frissen esett hó az ablakpárkányon.

Számúztam fejemből minden gondolatot, ami a holnapra, a jövőre vonatkozott.

Nincs reggel, nincs felkelés, nincs szégyenérzet, nem kell többet kedvesem szemébe nézni, nem kell senkinek sem elmesélni a történetet, nem kell újra meg újra ráébrednem, hogy bizony ébren vagyok, nem alszom, nem álmodok, és hasztalan csipkedem magam, nem változik a valóság.

Mert nincs holnap.

Búcsúzkodtam.

Ég veled, kedvesem, Isten veletek barátaim, köszönök mindent, bocs, srácok, de így kell lennie. Talán megértitek. Ne haragudj, anya, de képtelen vagyok végigcsinálni, ez nekem nem megy. Sajnálom.

Fokozatosan minden elsötétedett. Utolsó gondolatom azon a pár soron járt, amit egy-másfél órája vettem papírra, mikor rémülten kibotorkáltam a konyhába, és fuldokolva megittam egy pohár vizet, hogy csillapítsam gyomrom háborgását, és nyakon öntsem a félelmet. Akkor másodpercekre lerogytam az asztalhoz, remegő kézzel tollat ragadtam - egyetlen fegyveremet, - és néhány szót karcoltam egy kezem ügyébe kerülő papírfecnire:

Zárjatok be, tegyetek tönkre,

Hogy ne érezzem magam soha többé

Embernek...

Még megbékélve vettem tudomásul, hogy a mellettem alvó lány megmoccan álmaiban, és halkán felnyögött, majd ellenállhatatlan örvény ragadott el.

3.

Hamar magamhoz térhettem, pontosabban szólva úgy éreztem, hogy nem sok idő telt el. Inkább olyan volt, mint amikor az ember egyszer csak rádöbben, hogy ébren van, miközben nem emlékszik vissza, hogy mikor ébredt fel.

Szóval egyszer csak ülve találtam magam, és nem is egy szál pizsamaalsóban, amiben ágynak estem, hanem megszokott farmeromban és pólóban feszítettem egy étterem teraszán. Elöttem terített asztal, tányéromban félig elfogyasztott ismeretlen fajta étel.

Nocsak, ez meg mi a fene, ötlött fel a kérdés.

A hely ismerős volt: nem túl díszes terasz, mosástól kopott asztalterítők, fénytelen székek. No és meglepően sok ember körülöttem az utcán, akik valamilyen ismeretlen nyelven karattyoltak.

A többi asztalnál párok, családok, és a következő pillanatban észrevételeztem, hogy én sem egyedül üldögélek az asztalnál.

Velem szemben, mélyen beletemetkezve italába ott ült egy férfi, vagy talán inkább srác, és azzal foglalatzkodott, hogy a poharában úszkáló citromszeletet böködte szívószálával. Mintha észre sem vett volna, pedig bizonyára csak arra várt, hogy én méltóztassak valami jelt adni, hogy felfogtam jelenlétét.

A srácnak vállig érő haja, és rövid ujjú pólója volt valami színes ábrákkal. Stimmel, gondoltam, bizonyára egy turista.

- Bingo - szólalt meg ekkor, és rám vigyorgott. - De ha én éppen túrázom, akkor te mi a fenét keresel itt? Pár perce még otthonod homályában búcsúzkodtál a szeretteidről, és kísérletet tettél saját fejed szétverésére.

- Aha - vettem a lapot. A fickó gondolatolvasó, és talán nem is idegen.

A kezemet nyújtottam, és bemutatkoztam. A srác gyorsan, felületesen megszorította, ám mindeközben elfelejtette közölni a nevét. Mire felbosszanthattam volna magam ezen a szituáción, eszembe jutott, hogy az ő kérdésére viszont én nem válaszoltam. Szóval: mi a fenét keresek én itt?

- Alighanem meghaltam - mondtam, és vártam helyeslését.

- Alighanem - hümmögte, és végre letette a mániákusan babrált poharat. - És most mit akarsz csinálni?

Újabb kérdés, amely fokozta tanácstalanságomat. Sőt, egyszerűen tök hülyének éreztem magam. Hol van az írásokból unalomig ismert fény, az alagút, a rég elhunyt szerettek, hol vannak az angyalok, meg a többi, általam várt kellék?

- A halál nem ilyen - kockáztattam meg.

- Honnan tudod? Meghaltál már korábban, vagy mi?

- Nem, de olvastam, hogy...

- Mit? Hogy kiszállsz testedből, lebegsz, látod a fekhelyedet, ilyesmi?

Körülnéztél már itt egyáltalán? Nem ismerős ez a hely? Nem ismerős a környék?

Újfent körbenéztem. Szűk utcák, töménytelen ember, nyári ruhák, és...

Görög feliratok, meg szemben egy hófehér templom vöröses tetőcserepekkal.

- Ez Görögország - képedtem el.

A fickó bólintott.

- Mégpedig annak is egy általad jól ismert része. Ott az Égei tenger. - mutatott el balra.

Nem is kellett több információ. Igen, valóban jártam már itt annak idején.

Jártunk már itt...

- Miért féltél visszatérni ide? - kérdezte ekkor a srác. Elengedtem a fülem mellett a kérdést, mert immáron sokkal nagyobb kíváncsisággal bámultam az arcába, mint addig.

- Te egy angyal vagy? - kérdeztem.

Harsány nevetés volt a válasz, többen odanéztek.

- Angyal? - vihogott. - Ez jó.

Megráztam a fejem.

- Nem - mondtam. - Te nem lehetsz angyal.

- Persze, hiszen nincsenek szárnyaim - vontam meg a vállát, de a szemében még mindig vidám szikrák pattogtak, amelyek megkérdőjelezték kijelentésének komolyságát. Hátradőlt, így jobban szemügyre vehettem pólóját. Furcsa, félprofil fémfekék, lézercsíkok, zászlók, különös szimbólumok borították a fekete trikót. És egy felirat: *Pink Floyd*.

Egy hosszú hajú rockerangyal az én asztalomnál!

Szó ami szó, ezt az élményt nem hagyhattam ki.

- Maradjunk annyiban, hogy eligazító vagyok - mondta, s végre megoldódott a nyelve. - Tudod, olyan lény, aki egész életedben ott áll a hátad mögött, olykor a

füledbe ordít, hogy: "Te marha, miért mész jobbra, mikor balra kéne!", aztán szívhatja a fogát, amikor szakadékba zuhansz. Nem is kell mondanom, hogy hány esetben sikerült tökéletesen függetleníteni magad tőlem, ami persze nem baj, de mindenesetre az, hogy profin rohanj a vesztedbe, miközben én rongyosra tépem a számat...

- Na nem - szakítottam félbe. - Tisztában vagyok veled, hogy mennyire vagyok önpusztító.

- Tisztában vagy velem, mi? - vigyorgott.

- Váltsunk témát! Mit keresek én itt?

- Jó kérdés - bólintott. - Nos, azt hiszem, nem tévedek, ha azt mondom, hogy jó nagy szarban van az életed.

- Á, nem - vettem fel a kedélyes álarcot. - Mindössze nincs munkám, lakásom, pénzem, és alig pár órája közölte barátnőm és élettársam, hogy szert tett egy új szeretőre, akivel folytatni kívánja életét.

Sikerült magamat újra beleloolni a kétségbeesés állapotába, gyomrom megremegett. Míg én ezzel foglalatostkodtam, társam közelebb hajolt.

- Azt hiszem, ezt meg kellene beszélnünk - mondta.

4.

- Az előbb hiányoltad az úgynevezett életfilmet, amit halálközeli állapotban látnak az utazók. Én azt javaslom, hogy ezt most nézzük meg együtt. De nem csak egyszerűen ülsz, mint a moziban, hanem újra részt veszel a cselekményben. Átéled az akkori érzéseket, eszedbe jutnak az akkori gondolatok, és talán így, folyamatában megérted, hogy miképpen jutottál el idáig.

Fürkészve nézett a szemembe.

- Nem lesz könnyű - folytatta. - Nincs tiszteletre méltóbb dolog, mint az emberi szenvedés. És milyen ügyesen próbáljátok leplezni! Mindenki gondtalannak akar látszani, mosolyog, látszólag kiegyensúlyozott, miközben élete nagy részét tökéletesen felesleges szenvedéssel tölti.

- Felesleges? - vágtam közbe.

- Hogyne - Félelmeid nagy része mindig illúzió. Majdnem tíz évig rémisztgetted magad a gondolattal, hogy elhagy, megcsal a barátnőd...

- Igaz - bólintottam.

- ... Miközben ez csak tíz év után következett be.

- Ez is igaz.

- No és? Mi lett volna, ha azt a hatalmas mennyiségű energiát, amit a szenvedésre fordítottál, arra használod, hogy jól érezd magad?

- Talán boldog élet - véltem.

- Pontosan. Most pedig itt siratod magad egy olyan dolog miatt, amit egyrészt te magad idéztél elő, másrészt szinte alig vártad, hogy bekövetkezzen, csakhogy elmondhasd magadról: Én milyen szerencsétlen vagyok!

Felnevettem. Kezdttem megkedvelni a srácot.

- Mi a neved? - kérdeztem.

- Örülök, hogy figyelsz a mondandómra - jegyezte meg. - Egyébként a nevem...

Itt megakadt. Feszülten figyeltem.

- Na!

Megmakacsolta magát.

- Hívj ahogy tetszik! - mondta.

Elnéztem színes pólóját, szinte láttam magam előtt azt a régi képet: Gigantikus színpadon játszik egy harmincéves zenekar, körülöttük omlik a világ, lézernyalábok cikáznak százazrek feje felett, dallamok ringatják el a zaklatott elméket, és mi csak ott állunk ámulva mindezen.

- Pink - szóltam.

- Micsoda? - nézett fel.

- Pinknek foglak szólítani - erősítettem meg.

A srác hátrafogta hosszú haját, hogy szinte azonnal visszahulljon az arcába. Sóhajtott egyet.

- Jól van - nyújtózkodott egyet. - Legyen Pink. És most hol kezdjük?

Bambán bámulhattam rá, mert emlékeztetni kényszerült.

- Az életedet. Hol kezdjük?

- Talán az első emléknél - mondtam. - Az első emlékképet nem véletlenül őrzi meg az ember, olyan, mint életének alapító okirata.

- Valahogy így - hagyta helyben a fickó. - Tökéletesen szimbolizálja a viszonyodat a világgal, az emberekkel, és tartalmazza legősibb félelmedet. Kezdhetjük?

- Nehéz lesz? - kérdeztem.

- Most szórakozni akarsz, vagy tanulni? Amikor ott álltál a kapuban, és igent mondtál a feladatra, mondta valaki, hogy könnyű lesz?

- Nem - vallottam be, holott nem emlékeztem semmiféle kapura, sem bármiféle feladatvállalásra.

- Nohát! - Akkor ne nyavalyogj itt nekem, hanem hajrá, és próbáljunk a romokból valami újat építeni!

Közelebb hajolt egy kicsit, és halkabban folytatta.

- Különben is mit izgulsz? Meghaltál, nem? Mi egyéb történhet még?

Nem szóltam semmit, tökéletesen komikus volt az egész. Egy görög étteremben ültem, még fel sem fogtam, hogy ez az a hely, ahová egész életemben vágytam vissza. Ott volt előttem egy általam Pinknek nevezett srác, aki felvállalta okításomat.

Mindez nem is oly abszurd, ha nem tartozik hozzá egyébként a tény, miszerint percekkel ezelőtt még ágyamban feküdtem remegve.

Álmodom talán, gondoltam. De az álom jó, és miért ne fogadnánk el kevésbé valószínűsnek, mint az ébren állapotot? Belementem a játékba.

- Na akkor egyenesen a közepibe! - mondta élénken Pink. Csettintett ujjával, majd diadalmasan pillantott rám.

Nem történt semmi.

- Ja bocsi! - szabadkozott, és elnyomott egy vigyort. Újra csettintett, és ekkor eltűnt a forgatag, megszűnt a zsongás, és én ott álltam egy puha, vastag szivacson, kicsiny kezemmel markoltam a kiságy farácsait, és kétségbeesetten ordítottam: Mama, mama!

Az első emlék.

Egy éves lehettem.

5.

Fény kúszott be az ablakon, valószínűleg egy, a ház előtt elhaladó autó reflektora volt a tettes, és furcsa köröket rajzolt az egyébként sötét szoba falára, mennyezetére. Behatolt valami az egyébként biztonságosnak tűnő területre, és ugyan hogyan ismerhetett volna egy tíz hónapos forma kisfiú olyan fogalmakat, mint fénysugár, meg autó, meg reflektor?

Egyszerűen csak rettegtem, nem volt mellettem senki, és az a kívülről jövő valami ellenségesebb volt, mint bármi, amivel addigi rövid életem alatt találkoztam. Halálfélelmet éreztem, és azt tettem, amit abban a helyzetben egyetlen dolgot tehettem: kiabáltam, ordítottam.

Lehet, hogy másodpercek teltek el, lehet, hogy ezek számomra órák voltak, de már csak arra emlékszem, hogy anyu vállára hajtottam a fejem a másik szobában, biztonságban, világosban, és lassan újra elaludtam. Soha többé nem ismétlődött meg az eset, nem ijedtem meg soha a fénytől, csak attól...

... Amit szimbolizált, döbentem rá. A fejlődést, a haladást, az ismeretlent, a korlátlan tisztaságot, a létezést, a szabadságot, a kiáradást, a kitárulkozást, a bizalmat, a szeretetet, az életet.

Csupán ennyi.

- Na látod, ezért érdemes olykor böngészni a múltat - szólt ekkor Pink, nem is láttam őt, csak a hangját hallottam. Jómagam ott feküdtem ismét a kiságyban, és békésen szuszogtam. - Íme néhány perc alatt mennyit megtudtál magadról. De érdemes volna még egy kicsit megvizsgálni ezt a szikrányi emléket. Mi is tört be akkor az ablakon?

- Hát... fény - feleltem.

- Oké. Milyen fény?

- Sárgás...

- Nem, nem erre gondolok. Ismerős volt ez a fénysugár?

- Természetesen nem.

- Tehát ismeretlen. Azért féltél tőle, mert ismeretlen volt?

- Azért, mert ártani akart nekem - mondtam türelmetlenül. - De...

- Álljunk csak meg egy percre! Honnan veszed te azt, hogy ártani akart neked?

Főleg, hogy valójában nem is ártott.

Ezen eltűnődtem egy percre. Pedig teljesen egyértelmű volt az egész.

- Az emberek mindig félnek az ismeretlentől - nyögtem ki. Szinte esküdni mertem volna, hogy Pink ismét produkálja az ismerős vállrándítást.

- Egyrészt nem mindig, másrészt honnan ismersz te hatmilliárd embert, harmadrészt kit érdekel, hogy a többiek mit művelnek? Mi lenne, ha rólad beszélne, és te magadról beszélne? Az rendben van, hogy egy kisgyerek tart az ismeretlentől, de elméletileg ahogy fejlődik, és ismeri meg a világot, úgy kéne oldódnia a félelmeinek, és felnőttkorára szabad, kiegyensúlyozott emberré válhatna, nem? Ezzel szemben sokan már igen fiatalon betokosodnak, körülbástyázzák magukat, és berendezkednek a tökéletes biztonságba, ahol persze soha nem érezhetik magukat biztonságban, hiszen folyton döngeti valami kívülről a falakat. Hogy mi? Az a bizonyos ismeretlen! Amiről hogy a fenében tudhatjuk meg, hogy jó vagy rossz, ha nem engedjük be?

- A második emlékem tökéletesen alátámasztja ezt - jutott eszembe, és halkán fel is idéztem az emléket. - Anya elvitt az óvodába. Három éves voltam, az volt a legelső nap az oviban. Iszonyúan üvöltöttem, kapálóztam, úgy kellett becipelni a játszóterembe a többi gyerek közé. Az óvó néni lehuppantott a szőnyegre, ahol temérdek játék volt szétszórva, de én észre sem vettem őket fene nagy sértődöttségemben. Aztán meguntam a hüppögést, és lassan észrevettem, hogy bizony senki sem akar bántani, nem vagyok egyedül, és a többieknek szemlátomást nincs kifogásuk az ellen, hogy velük játszom, sőt még vigyáznak is rám a dajkák. Egyszóval felszárítottam a könnyeim, és odamásztam a legközelebbi csoporthoz építőkockákból várat építeni. Ennyi.

- A fejlődés tisztán látható - mondta Pink. - Az első emlékkép még félelemről, rettegésről, a világ iránti bizalom hiányáról szólt, az anya jelentette számodra az egyetlen biztonságot. A másodikban már kikerültél egy idegen világba, hiszen anyád személyesen adott át idegen kezekbe, ott hagyott egy idegen helyen, és újra csak belecukkoltad magad ezeréves rögeszmédbe, hogy a világ egy sötét hely, ahol fenevadak lesnek rád, minden bokorból puskacső mered feléd, és minden ember arra vár, hogy kitekerje a nyakad. Mellesleg volt idő, mikor mindez igaz volt valamelyik másik életedben, de ez most nem tartozik ide. Viszont most játékokra lettél egy meleg, biztonságos nagy szobában, társakra és vigyázókra találtál, ez utóbbiak enni adtak, és lefektettek ebéd után, mikor álmos lettél. Egyszóval: kénytelen voltál csalódní ebben

az általad pokolként megjelenített, egyébként meg egész kellemes játszótérben. Mindamellet a mai napig ragaszkodsz az első emlékedhez, és annak tanulságaihoz.

- De miért? - értetlenkedtem.

- Mert az ember így működik. Amit egyszer a fejébe vett, attól akkor sem tágít, ha száz és száz tapasztalatot szerzett már az ellenkezőjéről. Újra és újra előlről kezdi, és automatikusan eltemet minden olyan információt, ami megdöntheti az alapigazságot. A te esetben azt, hogy a világ szörnyű, az emberek rosszak, és egyetlen céljuk, hogy ártsanak neked.

- De mégis miért? - makacskodtam továbbra is.

Kicsiny szünet állt be.

- Mert a kutya sem akarta, hogy te megszülessél - mondta Pink. - Persze rajtad kívül.

- Ezért?

- Igen ezért.

6.

Sok mindent meg lehet szokni. A hideget, a forróságot, a nélkülözést, és más dolgokat is. A *"nem kellek"* érzést nem lehet megszokni. Legfeljebb elfogadni, felülbírálni, kinevetni, kiordítani, agyonütöni lehet. Megszokni nem.

Soha.

Pink azon az estén - lehet-e beszélni egyáltalán napszokról egy köztes világban? - elmondta nekem azt, amit egyébként nagyon jól tudtam.

Hogy több százmillió társammal együtt nem kívánt, nem várt gyerek vagyok.

Azt, hogy ez az érzés: *"minek vagyok itt egyáltalán?"* a legalapvetőbb oka úgy általában minden problémámnak.

Nem kellek.

Ezt láttam órákkal ezelőtt barátnóm szemében, és ezt éreztem, amikor rábólintottam a halálra. Persze ehhez az érzéshez semmi köze nem volt kedvesemnek, hiszen neki valóban nem kellettem, én pedig nyugodtan felfoghattam volna mindezt úgy is, hogy na és akkor mi van?

Pink még azt is megjegyezte a maga derűsen unott módján, hogy eme nem megszokható érzés még nem ürügy arra, hogy saját, vagy mások életét tönkretégyem, úgy egyébként.

7.

Érdekes valami a sors. Talán véletlen volt, hogy dédanyám hírére érkezésemnek, feladta a lakását, feladta életét, és otthagyta a várost, ahol negyven évet élt? Maga mögött hagyott két világháborút, egy korábban eltávozott férjet, elhagyott barátnőket, virágokat, utcákat, és elköltözött egy ismeretlen kisvárosba, ahol egyébként családja lakott már régóta.

Leánya nem vehette rá a költözésre.

Születendő két unokája sem volt elég ok.

De amikor jómagam bejelentkeztem erre a világra, és elfoglaltam helyem a bérlők sorában, ez az idősödő asszony úgy érezte, hogy eljött az idő. Élete utolsó nagy feladata várja, itt kell lennie a közelemben. Talán el sem morfondírozott mindezen, talán csak az ösztönei vezérelték, de szóltanul vette a holmiját, és jött...

... Vigyázni rám.

8.

Mi vehet rá egy kilencéves forma gyereket, hogy iskola után, a napköziben bibliai történeteket meséljen osztálytársainak az udvaron? Láttam magamat, mint előúszó emléket: ott ülök a virágágyásokat körülvevő fehér kerítés-köveken, körülöttem öt-hat velem egyidős srác, és csillogó szemmel hallgatnak.

Én pedig mesélem mindazokat a történeteket, amelyekkel dédanyám altatott el, ha beteg voltam, és nála aludtam. Beszéltem Mózesről meg a kosárról, Éváról, az almáról, Szodoma és Gomorra pusztulásáról, és...

... És meséltem egy általam nem is értett furcsa emberről, aki állandóan úton volt, betegeket gyógyított, érdekes történeteket mesélt bárányokról, meg tékozló fiúról, és aki azt mondta az embereknek: Isten szeret benneteket.

Nem tudtam róla semmit persze. Elfogadtam, amit hallottam, hogy ő volt Isten fia, és teljesen természetes volt számomra, hogy ha ő létezett, akkor Isten is létezik, úgy ahogy én is. Nem találtam ebben semmi illogikust, és azok sem, akiknek meséltem. Egyszerűen csak örültem, hogy megoszthatom valakikkel meséimet, és úgy láttam, nekik is tetszik a dolog.

Semmi más célom nem volt.

Pink barátom e ponton jegyezte meg, hogy azért nem volt teljesen fenékgig tejfel a kilencéves misszionárius élete, és eszembe juttatott egy igen kellemetlen élményt ezzel kapcsolatban.

Mondhatni, az első megkövezés, az első szégyen, és az első tudatos szembesülés azzal, hogy a világ nem feltétlenül úgy működik, ahogy azt én elképzelem, vagy elfogadtam.

Mint mondtam, kilenc éves lehettem. Környezetismeret óránk volt - akkor még volt ilyen. Valami okból a tanárnő úgy látta jónak, ha beavat minket, csöppségeket a biológia alaprejtelseibe, és mindenféle bevezető nélkül kapásból leadta a Darwin-féle evolúcióelméletet, persze a saját szintünkre kódolva, amelynek így a lényege körülbelül annyi volt, hogy egyszer a majom lemászott a fáról, botot ragadott, és most itt vagyunk mi. Azt sem felejtette el hozzátenni, hogy ez az egyetlen igazság, és aki mást mond - itt utalt Ádámra, Évára meg ama fára, - az hazudik.

Én úgy hallgattam, mint valami mesemondót. Mit beszél ez mindenféléről, gondoltam. Majom, meg ősrobbanás, meg ízé. Honnan szed ez ilyen baromságokat? Hol jön itt a képbe akkor a Paradicsom, kivel beszélgetett Mózes, mi a francért halt meg az a vándor a keresztfán? Mi az, hogy...

Mi az, hogy nincs Isten?

Nem kellett negyvenöt perc, és magamra maradtam. Az óra után a szünetben odajött hozzám egyik leghűségesebb barátom, aki soha nem hagyta volna ki egyetlen mesedélutánomat sem, és közölte: "Többet nem hiszem el a baromságaidat!"

Szemembe mondta, hogy hazudok.

Hazudok.

Én hazudok!

A folyosón araszolgattam az étterem felé, és valami gombóc fojtogatott a torkomban. Elárultak, kiközösítettek, kinevettek. Megrágalmaztak, és megaláztak.

Meséim sem nyújtottak vigasztalást, hiszen most mondta a művelt tanár néni, hogy minden hazugság. Akkor vajon a dédanyám is hazudott nekem? - jutott eszembe.

Megráztam a fejem.

Nem. Ő soha nem csapna be. Akkor hát mi az igazság?

És a barátaim? Akik csillogó szemmel hallgattak? Boldogok voltak a történetektől, a tanulságoktól, mert hiszen semmi mást nem mondtam nekik, mint hogy senki sincs egyedül, a rossz nem mindenható, nem végleges, és érdemes jónak lenni. Mi történt ezekkel a gyerekekkel? Egy röpké óra alatt képesek mindent feladni, csak azért mert egy felnőtt erre bízta őket? Milyen az a felnőtt, hová sülyedt, aki harminc gyerek előtt határozottan ki meri jelenteni, hogy ne higgyenek semmiben, a világ csak egy káosztól beláthatatlan romhalmaz, nincs rend, nincs igazság, nincs senki, aki meghallgat, és nincs megváltás?

Merhogy mindez benne volt abban a bizonyos felvilágosító előadásban. Hogy lehet ezt fenntartás nélkül elhinni?

- A kérdés jó - felelte Pink, amikor ismét ott ültünk a teraszon, és a hosszú hajú angyal második üdítőjét fogyasztotta. Különösebben nem lepett meg a dolog, miszerint mi szüksége lehet effajta italra egy útmutató szellemi lénynek, de lassacskán megszoktam, és elfogadtam, amit oly sokszor hajlamos vagyok elfelejteni, hogy bizony közel sem tudok még mindent a világról.

- Szóval, szerinted miért van az, hogy az emberek újra meg újra elkövetik ugyanazokat a hibákat, és a hosszú hónapok, évek tapasztalataival és könnyeivel érlelt tudást úgy képesek egy szempillantás alatt megtagadni, hogy csak úgy füstöl?

- Füstöl - ismételtém gépiesen.

- Igen. Az általad csodált ácsmester miket művelt, mielőtt kivégezték? Betegeket gyógyított, halottakat támasztott fel, vízen járt, meg egyéb jópofa dolgokat csinált. No és melleleg megmutatta az embereknek, hogy mi az a szeretet. A tömeg mit látott mindebből? A bűvészt. És amikor már a keresztfán haldokolt, mit követeltek tőle a kínzóí? Hogy mutasson be még egy pár trükköt, és akkor elhiszik, hogy ő az, akinek mondta magát.

- És ha eleget tett volna a kérésnek?

- Akkor két hét múlva végezték volna ki. Teljesen mindegy. Az emberek folyton bizonyítékot követelnek, lehetőleg minél látványosabbat, tele speciális effektekkel, dolby stereo hanghatásokkal, fényekkel, miegymás. Abban a bizonyos

általad is látott UFO-s filmben a tudósok letérdeltek az égből érkező monumentális űrjármű láttán, ama korhadt keresztfa és a szenvedő ember látványa pedig csak gúnyos megjegyzéseket, és dühöt csalt elő belőlük. Ecce homo. De bizonyára jól van ez így.

- Ezt hogy érted? - ráncoltam össze a homlokom.

- Miért, szerinted, baj van ezzel? Harcolni kéne? Jó, tudom, te szoktál lelkesen szónokolni az emberi igazságtalanságról. Úgy tudsz harcolni, mint ama utolsó vietnámi katona, aki nagy heveskedésében észre sem veszi, hogy már húsz éve véget ért a háború. Persze megértem. Nehéz elfogadni, hogy az a bizonyos legfelsőbb hatalom ezt a látszólagos örületet teljesen rendben lévőnek tartja. Azt még nehezebb elfogadni, hogy nem te vagy ez a bizonyos legfelsőbb hatalom.

- Mi van? - meredtem bambán Pinkre, de ő csak mosolygott.

9.

Ha nem ér az a bizonyos "trauma" kilenc évesen, talán soha nem kezdtem volna el kérdéseket feltenni magamnak meséimmal kapcsolatban. Ebből a szempontból köszönet illeti tanárnőmet, akinek nevét éppúgy elfeledtem azóta, mint arcát, de ha ott és akkor nem képviseli a "kísértőt", alighanem megmaradtam volna álmvilágomban, és most talán pap lennék.

Helyette kétkedő lettem.

Persze ama alapvető hit, vagy inkább remény megmaradt, a biztonság kedvéért megtanultam a Miatyánkot is, meg ilyesmi, ám gyerekkoromban sokkal többet foglalkoztam olyan dolgokkal, mint például Jules Verne könyvei, amikből megtanultam: az emberi erő és értelem az valami nagyon nagy dolog.

Aztán tizenkét évesen moziba mentem. A szüleimmel. Mellettem ült egy idegen lány, aki már első pillantásra nagyon tetszett... mint minden második lány úgy egyébként abban a korban. Én sem lehettem közömbös neki, merthogy a film közben egyszer csak megfogtuk egymás kezét. Csak úgy egyszerűen. Aztán stáblista, egy búcsúpillantás, és nem láttam többet.

Szárnyalóan boldog voltam, és hálás. Valahogy természetesnek tűnt, hogy másnap ismét találkozom majd vele, elvégre nem nagyon lehet eltűnni egy hatvanezres városban, ugyebár...

Napközben jártam az utcákat.

Este kimentem a mozi elé.

Sötétedéskor már zokogtam, szokásos félálomban elmormolt imámat pedig felváltotta valami örült káromkodás, szidtam azt a lényt, aki ekkora csalódást zúdított a nyakamba, ilyen boldogtalanságba taszított, és így elhagyott.

Éreztem, hogy nincs igazság, nincs Isten, egymagam vagyok.

Ez eltartott egy darabig.

Sokszor feltettem a kérdést: Mikor lesz vége mindennek? Mikor jön el az idő, mikor már nem fogom magam senkinek érezni, nem fogok félni az erőszaktól, mikor lesz vége a kisebbségi érzésnek, a félelmeknek, szüleim mikor fogják végre abbahagyni egymás sárba tiprását, és tönkretévését, mikor lesz vége az éjszakáknak, mikor nem kell már kispárnámat a fülemre szorítani, hogy ne halljam a szomszéd szobából azokat a rémítő hangokat...?

Egyszóval: mikor leszek boldog?

Kisgyerekkoromban azt gondoltam, hogy ha majd 13-14 éves "nagyfiú" leszek, akkor felnőttként könnyebben viselem a fájdalmat, dédanyám esetleges halála - amitől nagyon rettegetem, hogy bekövetkezhet - már nem fog annyira megrázní, stb.

Aztán érkezett ama bizonyos kor, és rá kellett jönnöm, hogy nem könnyebb, hanem sokkal inkább nehezebb lett minden. Újfajta érzéseket, vágyakat voltam kénytelen megtapasztalni, és a személyes problémáim, félelmeim addigra titkolni, szégyellni való dolgokká váltak.

Később a felnőtt kort a hivatalos tizenhétedik, illetve huszonegyedik életkor betöltése jelentette számomra, ám a várt eredmények elmaradtak. Olykor vágytam gyerekkori játékkutyusommal aludni, és éppúgy nem értettem önmagam és a világot, mint annak előtte.

Nem értettem, hogy mik azok a falak, amik körülvesznek, nem értettem, hogy miképpen bújhat meg bennem kettő-három én egyszerre, és értetlenül figyeltem, hogyan omlik össze a világ, az elátkozott politikai rendszer megbukik, és felváltja helyét valami nagyon látszatvilág, és vele egyfajta rémisztő, eldobható, és értéktelen dolog amit nyugati kultúrának hívnak.

Gyerekkorom hősei, és az embert mérő értékrendek helyett beköszöntött az akció-, és szájhősök kora, s én eleinte tárt karral fogadtam mindezt. Egészen addig, míg egy barátom felnézve számítógépes gyilok- játékából megkérdezte:

- Ki az a hülye, aki manapság könyveket olvas?

- Én könyveket írni próbálok - rebegtem.

- Minek? - jött a válasz.

Elgondolkodtam.

Tényleg, minek?

Tizenhárom éves lehettem, amikor tollat ragadtam, hogy regényeket írjak. Eme lelkesedés tartott vagy négy évig, ez időtájt elkövettem pár rendkívül komolytalan krimi-paródiát, aztán figyelmemet lekötötte valami egészen érdekes dolog.

A vasfüggöny lehullását követően beköszöntött kis hazánkba az ezoterikus korszak, és évekig az ország apraja-nagyja tanfolyamokra járt, aurát mért, talpakat masszírozott, szellemeket vélekedett látni. S volt, aki válaszokat keresett a könyvekben, és kérdéseket kapott helyettük.

Köztük én.

De előbb még összetalálkoztam azzal a lánnyal, akivel a gyerekkoromat töltöttem. A nagy kalandhoz ugyanis ketten kellettünk.

10.

Nyár volt, és én éppen kiheverni igyekeztem első gimnáziumi évemet, ami csúfos kudarccal végződött, és egy időre aláásta minden önmagamba és képességeimbe vetett hitemet.

Életem egyik legszebb nyarára készültem, persze nem tudatosan. Vidámparkban dolgoztam gyerekkori jóbaráttal, akivel azon a nyáron belekóstoltunk az élet nagy kihívásaiba, miszerint például: mit kezdjünk azzal a kultúrméreggel, amit alkoholnak hívnak? Fogyasszuk, avagy ne?

Bólintottunk, oké, ez se maradjon ki az életünkből, úgyhogy első nagy lerészegedéseinket produkáltuk, amúgy felnöttesen. Eme jó szokásom dacára annak, hogy családomnak köszönhetően első kézből volt alkalmam megtekinteni, hogy miképpen lehet eme szer segítségével tönkretenni emberi életet, szóval dacára a negatív mintának, ezen fogyasztói szokásom végigkísérte tizenéveimet.

Bulikon jópofa volt, másnap fejfájós, de belefért, persze csak titokban, hiszen azért nem büszkélkedtem.

No és kitűnő anyag féleleműzőnek, ugyebár?

De még csak nyár volt.

Mi ketten cimborámmal nagyon szem előtt voltunk, így hát hülyéskedtünk, csajozgattunk, belefért. Nagyon éltünk. Nevettünk, sírtunk, ordítottunk, zenéltünk, mikor hogyan, és mindezt száz százalékon. Lehet, hogy ekkor még tudtunk valamit, amit később elfelejtettünk. Persze nem vállaltunk felelősséget semmiért, főleg nem a saját életünkért, de volt közösség, és voltak felhőtlen napok.

Aztán jött egy lány.

Illetve kettő.

Unokatestvérek voltak, és nem ismertem egyikőjüket sem, de első ránézésre nem is akartam közelebről megismerni őket. Ekkortájt két-három rövidke kapcsolaton voltam túl, meg jó néhány bohóckodáson, úgyhogy körülbelül tudtam, hogy mi az a szerelem első látásra.

Na, ez nem az volt.

Évekkel később minden bajomat ide vezettem vissza: a lángolás hiányát, a rajongás, a forró szerelem elmaradását okoltam bajunkért, és talán igazam is volt. Mert akkor még úgy gondoltam, hogy a múlandó dolgok számítanak. Mit tudtam én akkor kezdeni effajta fogalmakkal, mint szeretet, amikor a szerelem számomra egyet jelentett a beteges féltékenységgel, kisebbségi érzéssel, és hasonlókkal.

Érthető talán, hogy nem kívántam különösebben belefolyjni semmilyen tartósabb kapcsolatba, főleg, hogy azon a nyáron megtapasztalhattam, hogy mindenféle elkötelezettség nélkül is jól tudom érezni magam, képes vagyok boldognak lenni. Csak emlékeztetőül: tizenöt éves voltam, és logikusnak tűnhet a kérdés: egy ennyi idős gyerek mi a fenéért gondol egyaránt tartós kapcsolatra?

11.

- Tényleg, mi a fenéért? - érdeklődött Pink, és olyan csodálkozóan nézett rám, mintha bizony tényleg nem tudná a választ. Ezt szóvá is tettem.

- Nem arról volt szó, hogy válaszokat próbálunk keresni? - kérdezett újból. - Miért jó az neked, ha a kezedbe adom a megoldást?

- Mert kényelmes - mondtam.

- Az biztos. De hol marad akkor a tanulás? És mi a búbanatért csináltad végig ezt az évtizedet, ha azt sem tudod, hogy mi volt a tanulsága? Ha nem szűröd le az értelmét, ne csodálkozz, ha újra beleszaladsz a csapdába. Édesapád hányszor nősült?

- Lássuk csak... - kezdtem számolni. Egy kis idő elteltével:

- Háromszor - közöltem.

- Na igen. És hányszor fog még elválni, mire rádöbben, hogy mit hibázott el újra meg újra? Ha lesz ideje egyáltalán, merthogy az idő véges, a tempó egyre gyorsabb, és a feladat egyre nehezebb lesz. Ez mindig így működik: el nem végzett dolgaink megkerülvén minket, a hátunk mögé rejtőzve erőt gyűjtenek, és a legváratlanabb pillanatokban vágnak újra elénk. Megerősödve. A hógolyóból így lavina, hatalmas görgeteg lesz, és ha nem vigyázunk, egy szép nap maga alá temet.

- Hogyan lesz valakiből angyal? - szúrtam közbe. Pink tekintetét látva bízást hihettem, hogy azonmód feláll az asztaltól, egy mindent kifejező pillantással végigmér, leminősít, majd szó nélkül magamra hagy. Én bizonyára így cselekedtem volna az ő helyében, de hát nem véletlen, hogy nem oktatóangyalként élem sorsomat. Merthogy ő csak elnyomott egy félmosolyt, sóhajtott egyet, mire én gondolatban megelőlegeztem következő mondatát: - Örülök, hogy figyelsz!

Ellenben ő kérdéssel válaszolt.

- Hogyan lesz valakiből ember?

- A biológia részére vagy kíváncsi, vagy a szellemire?

- Nocsak! - dőlt hátra, kezét összekulcsolta, s miután emígyen vizsgáztató pózba helyezkedett, szemöldökét felhúzva biztatott, hogy folytassam. Nem igazán tudtam eldönteni, hogy most gúnyolódik, vagy tényleg kíváncsi mondandómra.

- Szóval valahogy úgy néz ki a dolog - kezdtem óvatosan, - hogy voltaképpen hasonló dolog játszódik le szellemi és fizikai síkon is.

Szünetet tartottam, de Pink csak pislantott egyet.

- Ez annyit jelent - folytattam -, hogy mindkét oldalon egyfajta futó-, vagy inkább úszóverseny játszódik le.

- Verseny?

- Igen. Ugye idelent a kis hímvarsejtecskék rohannak, mint az őrült a petesejt felé, gyakorlatilag több millió, és csak egy ér célba.

Pink elnyomott egy ásítást.

- Mi köze ennek a szellemi világhoz?

Ismét emelkedett a vérnyomásom tekintve, hogy rájöttem, milyen játékot űzünk. Az a helyzet alakult ki, hogy én magyarázom egy angyalnak, hogy mi újság öfeléjük.

Pink joggal méltázott. De nem hagytam magam kizökkenteni. Vizsga, hát vizsga, gondoltam, mindenesetre tömörebbre fogtam a sódert.

- Na, az van, hogy egy fogamzóképes nő körül ugyanúgy nyüzsögnek a lelkecskék, mint a spermiumok a petesejt körül, és az éktelen tülekedés célja, hogy amint fogamzás történik, azonmód rákapcsolódhasson egy kis bárányfelhőcske a zigótára.

- Bárányfelhőcske? - lepődött meg Pink.

Türelmetlenül intettem.

- Bárányfelhőcske, lelkecske, nem mindegy? Lehet pufók angyalka is felőlem.

- Inkább az érdekelne, hogy ez a kis elbeszélés hogyan kapcsolódik a beszélgetésünkhöz.

Bamba képet vághattam, mert Pink nyomatékosan elismételte.

- Hogyan kapcsolódik a te életedhez? Mielőtt elkezdenéd, egy megjegyzés. Az a bizonyos tülekedés rendben van, de az a bárányfelhőcske - közben leplezetlenül vigyorgott - már akkor is ott sertepertél a közelben, mikor leendő anyukája, és apukája még nem is ismerik egymást. Az ő kis közreműködése is benne van abban, hogy az érdekelt felek egymásra találjanak. Úgyhogy ha gyermeked anyjára lelsz, és felteszed a kérdést, hogy kinek köszönheted, pillants majd rá a kisbabádra!

- Én nem akarok gyereket! - tiltakoztam.

Pink közelebb hajolt, de továbbra sem adta fel derűjét. Kezdett ismét idegesíteni ez a bárgyú vigyor. Ilyen komolytalanok az oktatóangyalok, vagy én egy kifejezetten selejtes példányt fogtam ki? És ez örködött felettem mindvégig?

Elszörnyedtem.

- Miért nem akarsz gyereket? - érdeklődött szellemi vezetőm.

- Erre a világra?! - kiáltottam, alattam elindult a szék az indulattól. Észrevéve magam körbepillantottam, de az emberek ügyet sem vetettek ránk.

- Mi bajod ezzel a világgal?

Pink szemében őszinte értetlenséget láttam. Ez még jobban felbőszített.

- Micsoda? Nézz körül! Pusztítjuk a bolygót, gyilkoljuk egymást, tönkretesszük a lelkünket, vakon menetelünk a halálba, és még büszkék is vagyunk rá!

Komplett örülteket helyezünk hatalmi pozíciókba, pszichopatákat sztárolunk, és mi magunk is azzá válunk! És még kérded?

- Szép monológ volt. Kár, hogy nem te találtad ki.

- Mi van?

Teljesen elborultam. Pink higgadtsága minden alapot nélkülözött, legalábbis látszólag.

- Mi van?

- Ez a szöveg tökéletes ürügy arra, hogy ne vegyünk tudomást a jóról - mondta.

- Nem tudom, illetve sejtem, hogy ki ültette el az agyadban, de mindenesetre jól felmondtad a leckét. De egyszer és mindenkorra jegyezd meg!

Kis hatásszünetet tartott, majd végtelenül komolyan folytatta.

- Ezen a földi világon, de ez érvényes az egész világegyetemre, minden tökéletesen egyensúlyban van, így a jó és a rossz is. A Gonosz semmivel sem hatalmasabb, mint a jó, csupán imádja magát reklámozni, és az emberek is imádják őt reklámozni. Nézz körül, nézd meg a híreket. A negatív események mindig hírértékűek, a pozitívak unalmasak. He te egy éjjel szépet álmodsz, nem igazán rohansz elmesélni senkinek, merthogy kit érdekel. Bezzeg, ha rémálomban fetrengsz, két napig lesz beszédtemád! Egyszóval: ne dőlj be a Gonosznak! Egyrésről folyton hazudik, másrészt ő is csak egy bukott angyal. De még nem válaszoltál a kérdésekre. Sőt már kettőre.

- Mi ez, valami vetélkedő? - kérdeztem sértődötten.

- Nem, de mielőtt visszamész, jó lenne ha magadba szívnál valami hasznosat.

- Visszamegyek... én?!

Levegő után kapkodtam. Én visszamenni? Folytatni ott, ahol... ahol kedvesem...

- Nem megyek vissza - mondtam határozottan.

- Dehogynem - nevetett Pink. - Ez nem szabadon választott. Vannak pontok, amikor eldöntheted, hogy kiszállsz, de ez most nem az a pont. Visszameész, és folytatod. Még alig történt valami az életedben.

- Mindenesetre a legrosszabbon talán részben már túl vagyok... - pillantottam fel kérdően.

- Nem vagy túl - nyugtatott meg. - De ez mindegy. Szóval mi van a te életeddel, meg azokkal a bárányfelhőkkel? Megmondom. Ha ekkora a tülekedés a

petesejt, illetve az anya körül, és csak egy lehet a kiválasztott, akkor nem gondolod-e, hogy mekkora ajándék az, hogy pont te vagy az arra érdemes? Nem a többi millió, hanem pont te?

- És? - vontam meg a vállam.

- Úgyhogy becsüld meg! - ordított fel váratlanul Pink, hogy a lélegzetem is elakadt. A szelíd angyal akkorát csapott az asztalra, hogy pohara kis híján táncra perdült. De még tovább mennydörgött. - Több millió lénytől veszed el a lehetőséget a tanulástól, és több millió pusztul el nap mint nap, hogy te élhess, úgyhogy ideje befejezni a nyavalygást! Élsz, hát légy hálás, mert ez a legnagyobb jutalom, és dicsőség, amit bárki is elérhet a világegyetemben. Világos? Na, akkor ezt megbeszéltük!

12.

Az a bizonyos nyár úgy telt el, hogy nem is vettem észre: van egy lány, aki figyelemmel kíséri minden lépésemet, aki rólam álmodozik, és aki gondolatban kristálypalotát épít.

Jó pár hónap telt el, már javában benne voltunk a télben, mire közel kerültünk egymáshoz, és barátságunk elmélyült. Mindkettőnket óriási falak vettek körül, és bár ezek lebontása még váratott magára, szerelmi kapcsolatunk elkezdődhetett.

Komolytalan voltam, felelőtlen, és ráadásul hazug.

Miért?

Mert nem mertem őszinte lenni, félttem a kedves elvesztésétől, és félttem attól, hogy kiderül: nem vagyok olyan angyal, mint ahogyan ő hiszi.

13.

- Miért akartál... Újra kezdem: miért akarsz te angyalnak látszani? - érdeklődött Pink.

Egy autóban ültünk, ő vezetett. Ne kérdezzék, hogy miképpen jutottunk el a görögországi teraszról egy kocsiba, abban a köztes létben történtek olyan dolgok,

melyekhez én nem értek. Szóval, autóztunk. Pink kérdésére nem tudtam rögtön felelni.

- Én nem akarok angyalnak látszani - mondtam aztán. - Én csak jó ember szeretnék lenni.

- Nem jól fejezted ki magad. Te nem akarsz jó ember lenni, te annak akarsz látszani.

- De hát ez nem igaz.

- Nem a fenét. Van egy képed magadról, hogy milyen egy jó ember, és annak akarsz megfelelni. Holott az a kép nem egy jó embert ábrázol.

- Hanem?

Pink eltűnődött. Kicsit gyorsított a tempón.

- Lássuk csak, milyen szavak illenek rá: gyáva, unalmas, nagyképű, zárkózott, szenteskedő...

Rám nézett a szeme sarkából, sóhajtott egyet. Aztán köhintett, majd nem bírta tovább, és röhögőgörcsben tört ki.

- Ne fáradj tovább! - törölgette szemeit, miközben kacsáztunk az úton. - Ezt az ideált már megvalósítottad! Ilyen vagy! Megcsináltad, öregem!

Sértődötten odébb húzódtam. Méghogy gyáva, füstölögtem.

- Mi bajod a gyávával? - mosolygott továbbra is.

No igen, elfelejtettem, hogy belelát a gondolataimba.

- Mikor volt bátorságod nemet mondani a kísértésekre? Amikor megmegcsaltad a kedvesedet, miközben állítólag szeretted őt, mi vitt rá? Miért nem szakítottál inkább vele, minthogy megcsald?

- Akkor elment volna.

- Na, ez a gyávaság, öregem!

Az autó úgy száguldott, hogy az útszéli fák összerosódtak mellettünk. Kisvártatva Pink fékezett, és leparkoltunk egy bokros-fás kemping elé. Ősziesre fordult az idő, fázósan összefontam a karom. Sofőröm nem szólt semmit, várt, hogy végre vegyem észre, hol is vagyunk.

Megtörtént.

Némileg megindulva ismertem fel a kemping bejáratát.

- Itt se voltam vagy egy évtizede - sóhajtottam.

- Most vagy itt. - mondta halkan Pink. - Akkor...

Ránéztem, nem viszonzta a pillantást. Csigalassúsággal szálltam ki az autóból, lehelet finoman csuktam be az ajtót. Átbújtam a sorompó alatt, közeledtek felém, majd elmaradtak a fájdalmasan ismerős dolgok.

Rozsdás hinta.

Zuhanyzó.

S a kép tisztább lett, a már-már színüket vesztett falevelek között át-átbújt a napsugár, de lábam alatt tocsogott a fű.

Eső lehetett a napokban.

Hitetlenkedve lépkedtem, hunyorogtam, hogy jobban lássam a távolból lassan előbukkanó kék-sárga sátort. Előtte egy hevenyészett asztal két székkal, fölöttük szárítókötélre feszített esernyő. Egy tizenéves lány, és egy fiú reggelizett éppen, fittyet hányva a közeledő őszenek, az esőnek, és a ténynek: véget ért a nyár.

Egyikőjük éppen udvariasan megpróbálta megszórni a másik vajjas kenyerét őrlött paprikával, ám a doboz meglódult, és a kiömlő paprika púposan beborította a kenyeret. A fiú már ugrott is a fényképezőgépet, és tántorogva a nevetéstől, megörökítette az eseményt. A srác én voltam.

Óvatosan leültem egy farönkre, nem akartam őket megzavarni, bár erős volt a gyanúm, hogy nem vehetnek észre. Most figyeltem csak fel, hogy gyakorlatilag ők voltak a kemping egyedüli lakói, a nyirkos hideg már hazazavarta a nyaralókat.

Megtévesztő volt persze a látszólagos harmónia, hiszen azért jól emlékeztem én azokra az évekre, ennek ellenére, ahogy ott ültem a vizes fűben, borzongtam a hidegtől, egyszer csak forró cseppek folytak le az arcomon.

Felpillantottam, de nem volt fölöttem fa, melynek ágairól permet hullhatott volna rám. Persze, hiszen csak egyszerűen csak...

Sírtam.

14.

- Miért nem akartál soha gyereket? - kérdezte Pink, amikor már újra az autóban ültem. Eltűnt a kemping, nem fáztam már, és őrzőangyalom rá nem jellemző módon ezúttal komolyra vette a figurát.

- Volt idő, mikor kijelentettem: huszonhárom éves koromig születnie kell egy fiának, vagy lányomnak - feleltem. - Aztán rájöttem, hogy ez az óhaj abból fakadt, hogy apám is ennyi időős volt, amikor én a világra jöttem. Úgyhogy ez csak önzés volt. Soha nem fogok önzéstől vezérelve gyereket csinálni. Soha.

Percekig nem szóltunk semmit. Sivatos helyen jártunk, szárazság volt, élettelenység fojtogatott. Pink, gondoltam, emésztgeti a hallottakat. Aztán megszólalt.

- Van még olyan dolog, amit biztos vagy benne, hogy soha nem teszel meg?

- Tessék? - Talán fel sem fogtam a kérdést. Pink megismételte, majd kiegészítette.

- Sorold fel, hogy miket nem tennél meg soha!

Megértettem, hogy mit akar, bár jó ideig tűnődöttem a válaszon. Majd akadozva kezdtem neki.

- Lássuk csak. Szóval, nem az önzés fog vezérelni, amikor gyermeket vállalok.

- Egy - bólintott Pink. - Tovább.

- Igen. Soha nem kezdek szerelmi kapcsolatot olyan lánnyal, akinek barátja, férje, egyebe van.

- Nem fekszel le foglalt lányokkal. Oké. Tovább.

Még óvatosabb lettem, nem tudtam, hova akar kilyukadni Pink.

- Soha nem hagynék magára egy terhes nőt, szintúgy a gyermekemet sem.

- Tehát nem akarsz követni az apád mintáját. Rendben van, egyéb?

- Nem ölnék embert, szintúgy magamat sem, nem rabolnék bankot, mi értelme van ennek?! - vesztettem el a türelmemet. Pink nem hagyta magát provokálni.

- Amiket most elmondtál, azokat már vagy megtetted, vagy meg fogod tenni valamikor. Választhatsz.

- Állj meg!

- Tessék?

- Állj meg! - mondtam.

Úgy tett.

- Mi van? - vigyorgott.

- Megpróbálok higgadt lenni, jó? - Pink bólintott. - Megmondom őszintén, rohadtul gyanakszom. Mit akarsz ezzel mondani?

Semmi válasz, csak az idegesítő vigyor.

- Tudsz valamit a jövőmről? - firtattam.

- Persze - mondta, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne. Ha jobban belegondolok, az is volt. Nem is tettem szóvá, kíváncsiságom annál számítóbb volt.

- Mit tudsz? - próbálkoztam.

- Mindent.

- Mindent?

Elbizonytalanodott. Ez viszont engem bátorított fel.

- Szóval? - nyomakodtam.

- Tisztában vagyok azzal, hogy mit vállaltál - szedte össze magát. - Azt is tudom, hogy mik várhatók még az életedben, mikre van lehetőséged, mikre nem. Nem titok az sem, hogy kikkel fogsz még találkozni, és, hogy mikor. De hogy mit teszel, merre mész, azt csak sejtem. Persze sajnos kiszámítható vagy, mert mindig ugyanabba a szarba lépsz, de ki tudja? Valami csoda folytán még megváltozhatsz.

Megsértődésre való ingerenciámat borítékoltam, célom az volt egyelőre, hogy minél többet kiszedjek belőle. Elvégre nem mindennap adatik meg az emberfiának, hogy egy valódi angyaltól kapjon információkat a jövőjére nézve. Ez azért valamivel hitelesebb, mint a heti újság horoszkóp rovata, nem?

- Lehetek boldog? - kíváncsiskodtam. A válasz majdhogynem pofátlanra sikeredett.

- Hülye kérdés. Tudod, hogy mi a dolgod születésedtől fogva? Ez. Hogy boldog légy. Ja, hogy te inkább hálátlan vagy, meg sértődött?

- Ezt már megbeszéltük - hánytottam. - De mégis! Mondj valamit! Lesz gyerekem?

- Lesz.

- Kislányom, fiam?

- Lány.

- Mikor?

- Következő kérdés? - vigyorgott.

- Sikeres leszek?

- Mihez képest?

- Nagy írók, nagy művészek?

- Nem. De magadhoz mérten igen.

- Gazdag?

- Ugyanaz a válasz.

- Mikor fogok meghalni?

- Amikor akarsz.

- Tessék?

Véget ért a kvíz-show. Az utolsó válasz megdöbbenett. Mindenesetre Pink kihasználta a szünetet, és ejtette a témát. Úgy tűnt, egy időre befejezte a jövendőmondást. Amíg én a halál kérdésén elmélkedtem, ő leparkolt egy bérház elé. Az utca ismerős volt, jártam már errefelé, de hasztalan kutattam emlékezetemben, nem találtam ehhez kapcsolódó személyes emléket. Tízemeletes ház volt, önkéntelenül felnéztem a hatodikra. Pink megelőzte kérdésemet.

- Ebben az épületben fogatál - mondta, követve tekintetem irányát. Bólintott.

- Ott fent, abban a lakásban. Jók a megérzéseid.

15.

- Nem megyek fel!

- Már hogyan mennél fel!

Határozottan ingattam a fejem.

- Márpedig nem! - makacskodtam. - És különben is: minek?

- Vár ott fent valaki - mondta Pink.

Az elmúlt percekben arra próbált rávenni, hogy tegyek egy röpke látogatást abban a bizonyos lakásban, ahol pár évtizeddel azelőtt megfogantam. Még a gondolatára is borsózni kezdett a hátam, bár az igazat megvallva semmi különös nem lett volna abban, ha egy kicsit körülnézek. De mégis... És ki a fenével kell találkoznom ott?

- A Gonosszal - közölte flegmán őrangyalom.

Rámeredtem.

- Mi? Arra akarsz rávenni, hogy önszántamból randevúzzak Sátán Őfelségével? Te nem vagy normális!

Felnevetett.

- Ki beszél itt Sátán Őfelségéről? A te személyes kísértőd vár ott fent, nem más. Ő is csak egy őrangyal, mondhatnám kolléga. Egyébként meg jó fej, ne izgulj.

- Jó fej... - motyogtam magam elé. Tudtam én, hogy kiról van szó, persze, hogy tudtam. Meglehetősen sokszor hallottam már a hangját, és nem ritkán azonosultam is vele. De hogy szemtől szemben...

- Mi szükségem van rá? - kérdeztem.

- Hogy ne félj tőle többé - felelte Pink. - Eddig se volt sok értelme a félelmednek. Te sokkal ártalmasabb vagy magadra, mint ő rád. Szóval?

16.

A Gonoszról változó elképzeléseim voltak.

Gyerekkoromban úgy képzeltem el, mint a mesék ördögét: vasvilla, paták, szarvak, karmos ujjak és farok. Tudtam, hogy van Pokol, ott tanyáznak eme teremtmények, és a rossz lelkeket sütögetik nyárson, meg egy jókora üstben, mely körül örömtáncot lejtenek.

Aztán tinédzserkoromban mindezen külsőségeknek nyoma veszett, és érzésekben ismertem fel a Sátánt. Pusztító vágyakkal, kárörömmel, kitörni képtelen haraggal, és cinikus fensőbbrendűségi érzésekkel azonosítottam: ez ő.

Féltem ezektől az indulatoktól, érzésektől, rendszerint elhessegettem őket, merthogy valahol azért tudtam: ezeknek semmi közük a Gonoszhoz, ez én vagyok. Később valaki felvilágosított, hogy a Rossz tulajdonképpen a Jó szövetségese, és az a célja, hogy az árnyék megmutatásával felhívja a figyelmet a fényre.

Ettől kezdve nem foglalkoztam annyira a témával, és kijelentettem: én nem félek a Gonosztól. Mint kiderült: tévedtem. Egyrészt nagyon is féltem, másrészt soha nem ismertem meg igazán.

Ahogy felfelé baktattam a lépcsőkön az is eszembe jutott, hogy gyerekkoromban mennyire vonzottak a negatív mesehősök, a filmek gonosz hősei. Igen, szimpatikus volt a fölényes hatalom, amit birtokoltak, az erő, amit képviseltek. Sokszor irigykedtem.

A lépcsőház semmiben sem különbözött a lakótelepek átlagos, elhanyagolt lépcsőházaitól. Az összegraffitizett lift is ismerős volt. Az ominózus lakás ajtaja előtt azonban megtorpantam. Megpróbáltam legalább a kíváncsiságot felkelteni magamban,

ha már a meghatottság és tisztelet érzése elkerült, hiszen mégiscsak fogantatásom helyszínén jártam. De nem. Őszintén megvallom, nem igazán érdekelt a dolog.

Pink azt mondta, az ajtó nyitva lesz, és nem is tévedett. Hangtalanul nyílt, legalábbis először, de mire teljesen kinyitottam, már nyikorgott kicsit. Félhomály fogadott, eszembe jutott egy novellám, amit évekkkel ezelőtt írtam: balfácán betörő hatol be egy lakásba, minden helységben retteg egy kicsit, majd miután felfedezi holtan a lakás tulajdonosát az ágyban, hanyatt-homlok menekül. Kicsit horroros, tudom, de egy időben igencsak foglalkoztattak az effajta rémtörténetek. Hogy miért? Jó kérdés, talán ezekkel lakattam jól a bennem lakó réműletet.

Szóval kísérteties csend honolt odabent. A levegő dohos volt, a lakás kicsi, fénytelen. Tényleg itt laktak a szüleim annak idején? Mi keresnivalóm van itt, és egyáltalán mit kerestek ők itt egykor? Ha igaz a bárányfelhős mese, én is itt lebeghettem valahol, miközben arra várahoztam, hogy kiválasztott felmenőim legyenek végre egymáséi, és csatlakozhassam megint egy fizikai testhez.

Tényleg ennyire vártam, hogy testet öltsek? És valóban én választottam a szüleimet? Pink persze lent maradt az autóban, így nem válaszolhatta meg senki a kérdéseimet. De valaki még tartózkodott a lakásban rajtam kívül. Jó jó, tudtam, hiszen azért jöttem, hogy találkozzam vele, de más volt tudni, és más volt érezni, hogy ketten szívjuk azt a dohos levegőt.

Éreztem, hogy hűvösödik, bőrömet mintha jeges kéz cirógatta volna, sűrösödött a homály, és mindezen klasszikus bevezető után szembetalálkoztam Vele.

Nem szóltak a fanfárok, nem pergett a dob, és eme hatásvadász elemek hiányában nem is kaptam frászt, noha számítottam valami ilyesmire.

Egyszerűen ott ült egy huszonéves srác a nagyszoba poros fotelében, ráógumit majszolt, és nagyon hasonlított Pinkre, leszámítva, hogy ő rövid, fekete haját viselt, és az orra egy kicsit hegyesebb volt, mint őrangyalomé. Ezen kívül talpig feketébe öltözött. Nem telt bele egy pár perc, és rájöttem: ez a fickó nem Pinkre hasonlít elsősorban, hanem rám.

Szóltanul intett, hogy foglaljak helyet, némileg fintorogva telepedtem le a kétes tisztaságú pamlagra. Aztán méregettük egymást. Nem tűnt ellenszenvesnek a figura. Amíg meg nem szólalt.

- Na helló!

- Helló - viszonoztam bután.

Megint hallgattunk egy keveset. Mielőtt ásítózni kezdtünk volna, feltettem egy teljesen felesleges kérdést, de a válasz önmagáért beszélt.

- Ki vagy te tulajdonképpen? - érdeklődtem.

A fickó elvigyorodott, Pink sem csinálhatta volna flegmábban, és gúnyosabban. Majd nekilátott.

- Én vagyok az, aki elintézte, hogy édesapád elhagyja anyádat, mielőtt megszületnél volna, én hoztam össze, hogy anyád másodszor is rosszul válasszon, és a nevelőapád megkeserítse a gyerekkorodat, és jártam közbe annak érdekében, hogy egy kedves tanítónőd jó időre elvegye a kedvedet a tanítástól, én csináltam, hogy a barátnőiddel még véletlenül se legyen felhőtlen a viszonyod. Abban is részt vettem, hogy a gimiben a poklok poklát álld ki, hogy végül elmenekülj onnan, és feladd gyerekkori álmaidat emiatt. Mi van még? Én ijesztgettelek éjszakánként rémálmokkal, én irányítottam a kezéd, hogy mindezeket regényekben, versekben írhasd meg, én zavartalak el egy idegen városba dolgozni, noha tudtam, hogy belegebedsz, és biztattalak, hogy a dicsőséget és a sikert válaszd a szeretet, az alázat, a szolgálat helyett, és küldtem hozzád olyan barátokat, akik a véredet szívják, és végül én csábítottam el kedvesedet, és vettem véget kapcsolatodoknak. Van kérdésed?

Furcsa, de nevetnékem támadt. Ott ült előttem az a valaki, aki a legtöbbet ártott nekem egész életemben, és valószínűleg még sokat fog dolgozni ez ügyben. De mégis: különösebben nem éreztem iránta semmi indulatot.

Megvártam, míg jókora golyót fúj rágójából, elpukkantja, a foszlányokat visszaszürcsöli a szájába, és megkérdeztem.

- Milyen lett volna az életem, ha te nem munkálkodsz?

Gondolkodóba esett.

- Az nem a te életed lett volna. De tegyük fel: szüleid együtt maradnak, apád erőszakosnak, közönségesnek nevelt volna, nem mentél volna gimibe, nem ismertél volna meg egy csomó félelmet, helyettük megismerted volna a kiközösítést, a balhész életet. Kevésbé lettél volna zárkózott, így valószínűleg soha nem fanyalodtál volna az írásra. Csajoztál volna rogyásig, kedveseddel soha nem találkoztál volna, szintúgy legjobb barátaiddal sem. Helyette lettek volna ivócimboráid, cinkosaid különböző válogatott bűnügyek elkövetésében. Ezotériával soha nem kerültél volna kapcsolatba, mostanra valószínűleg valami börtönben ülnél, és szidnád az általad nem ismert sorsot, hogy ilyen piszkosul elbánt veled. Szüleiddel régen haragban lennél már, és

mindenfelé elhagyott gyerekek mászkálnának, akik tőled származnak. Kábé ennyi.
Hogy tetszik?

- Hányingerem van - mondtam az igazságnak megfelelően.

- El is hiszem.

- És mit akarsz tőlem?

- Jó kérdés. De te jöttél hozzám. Te mit akarsz tőlem?

Megráztam a fejem.

- Megismerni.

- Itt vagyok - mondta. - Kérdezz!

Barátságos volt.

Itt valami nem stimmel, gondoltam. Mit is mondott Pink? A Gonosz hazudik.
De hát mit kezdjek ezzel? Mindenesetre próbáltam húzni az időt, hátha addig is támad
valami mentőötletem.

- Mióta vagy jelen a családjukban? - kérdeztem.

Kíváncsian hunyorgott, láttam: érti a kérdést. Meg sem próbált mellébeszélni.

- Szóval sejtet, hogy nem te vagy az első - szólt. - Te átoknak hívod azt, amit
én lehetőségnek. Arra gondolsz, hogy generációkra visszamenőleg senkinek sem volt
apja a családjukban, igaz?

- Anyai ágon.

- No igen - eltűnődött egy pillanatra. - Azt hiszem, valamikor a múlt században
kezdődött az egész. Aztán kapóra jött a háború, manapság pedig igazán nem nehéz
szétválasztani az embereket.

- Mire jó ez? - szúrtam közbe.

- Apjuktól megfosztani a gyerekeket? Ezáltal elveszem tőlük az Erőt és a
Hitet. Sokkal könnyebb őket irányítani, az ilyen Pink félek nehezebben szólalnak meg
bennük.

Harag támadt bennem, ahogy Pinket említette.

- És ha mégis megszólal?

Legyintett.

- Úgysem hallják meg. Egyébként nincs okod haragudni rám. Senki sem
kényszerített soha semmire hogy megtegyed. Amikor én felkínáltam a lehetőséget, hogy
indulj el a dicsőség és siker ösvényén, ott volt Pink, és mutatta az utat a tanítás felé.

Te választottál! Amikor én a hiúság és a birtoklás felé csábítgattalak, Pink a hűség és a szeretet felé invitált. Megint csak te választottál. Szóval?

- De te erősebb, és hangosabb voltál bennem! - kiáltottam.

- Nem, nem - közel hajolt az arcomhoz, most először láttam meg izzó, zöld szemében a valódi gonoszságot. Halkan, sziszegve folytatta, bőre egy pillanatra hüllőszerűen síkosnak rémlett.

- Csak egyszerűen szimpatikusabb voltam - mondta. - Én nem kiabálok, hangoskodok, Pink szokása ordítózni. Én suttogok. Halkan a füledbe. Úgyis meghallod, mindig meghallottad.

Hátradőlt, kényelmesen elhelyezkedett a fotelében. Egyáltalán nem zavarta a por. Bár a levegő tele volt a lebegő, apró szemcsékkel, a fickó ruhája mégis makulátlanak tűnt. Az ablakon beáramló sápadt fény most az arcára vetődött, és ismét konstatálhattam: ezt a kifejezést, ezt az érzéketlen, hűvös arcot számtalanszor láttam már.

A tükörben.

- Most egy nagy lehetőség előtt állsz - mondta, hangsúlyán éreztem, zárzóként. - Soha nem volt még ilyen kínálkozó alkalom az életedben. Évtizedek óta először szabad vagy. Nem kötödsz senkihez és semmihez. Nincs mögötted semmi, csak a nem túl dicsőséges múltad, ami halott. Most valóban élsz, létezel. Jó, nem úgy nézel ki, de a gyötrő fájdalmad majd elmúlik. Holnap, holnapután lépni fogsz egy új élet felé. Minden lehetőség adott a számodra, nekem nagyon kicsik az esélyeim, hogy megfogjalak.

- De hát te teremtetted ezt a helyzetet! - tiltakoztam.

- Persze. De vissza fogom csinálni. Három napom van rá.

Most rajtam volt a nevetés sora. Megkönnyebbülten álltam fel, készen a távozásra.

- Három nap! - legyintettem.

- És tudod, mi az érdekes? - szólt utánam. Már az ajtóból fordultam vissza.

Fölényben éreztem magam, még ha tőle tanultam is ezt a merev tekintetet. Ő majdhogynem együttérzőn vizsgálgatott.

- Az a vicc, hogy tudom: már az első napon bele fogsz sétálni a csapdámba - mondta.

- Most, hogy tudom, mit tervezel: nem! - közöltem higgadtan.

Felkuncogott.

- Hát pont ez a jó az egészben! Tudni fogod, hogy ott a kísértés, meg is írod majd egy versben, aztán nem tudsz neki ellenállni. Később még kapsz négy lehetőséget, hogy kimássz a veremből, de csak akkor fogsz végre lépni, mikor már szinte az életed forog veszélyben. De addigra már sok szempontból késő lesz. Több sebből vérzel majd, szabadságod végleg elveszíted, vagy ha meg akarod tartani, szembe kell szállnod a családdal, az emberekkel, el kell viselned a meg-megújuló szégyen és megvetés érzését. Utána jönnek azok a dolgok, amikre mindig nemet mondtál. Ha az volt a vágyad, hogy megismerj, hát meg fogsz ismerni! Már azt sem fogod tudni, hogy hol végződsz te, és hol kezdődök én. Megértetted?

Szótlanul hallgattam végig az egyre hevesebbé váló fenyegetőzést, és láttam rajta, mily öröm tölti el, hogy fájdalmat okozhat. Sűrűn nyeldekelttem közben, és őszinte megvetést éreztem. Itt ül ez a pimasz suhanc, és megpróbálja elhitetni velem, hogy szándékosan fogom a rosszabbik utat választani életem további részében. S még ki is teregeti a lapjait!

- Akár fogadhatnánk is - kacsintott.

Helyben vagyunk, gondoltam. Ha eddig kétségeim lettek volna, hogy kivel állok szemben, hát most szertefoszlottak. Az örök szerencsejátékos!

- Fogadhatunk - vontam vállat.

- Elveszíted - figyelmeztetett.

Kezemet nyújtottam. Félig felemelkedett ültében, és keményen megszorította jobbomat.

- Tét nincs - mondta. - Ha nyerek, meglesz a jutalmam, ha vesztek, örülhetsz az életednek és a szabadságodnak.

Milyen ügyes, gondoltam. Nincs tét, csak az életem.

- Áll a fogadás - jelentettem ki.

Mikor kiléptem az ajtón még láttam, ahogy elégedett mosollyal az arcán becsukja a szemét.

Aztán már csak az üres fotel árválkodott a poros szobában egy rég halott múlt sírköveként.

Pinket meglehetősen kedvetlen állapotban találtam. Nem is igazán szóltunk egymáshoz vagy fél órán át. Mormogva megkérdezte, hogy ment a dolog, dűnnyögtem valami válaszfélét, de sejtettem: felesleges belebonyolódni a részletekbe, őrangyalom pontosan tudja, hogy mi játszódott le a lakásban. Talán ennek volt köszönhető rosszkedve.

Így hát hallgattunk.

Élég gyorsan vezetett, miközben én azon gondolkodtam, hogy meddig tarthat ez a köztes létállapot, nevezetesen, hogy élet-halál közt utazgatok ide-oda, egyszóval: mikor folytathatom a saját életemet?

Aztán emlékeimmel töltöttem pár percet. Eszembe jutott, hogy mikor került a kezembe az első könyv, ami elindította a folyamatot gondolkodásom és életfelfogásom megváltoztatása, vagy legalábbis megkérdőjelezése felé.

Nyaraltunk kedvesemmel, és valami élelmiszerboltban bukkantam rá. Félredobott, leárazott könyv volt, filléres kiadvány. "Az öngyógyítás művészete", ezt a címet viselte. Ki tudja miért, bedobtam a kosarunkba, és ha jól emlékeztem, még azokban a napokban elolvastam. Alapozó munka volt. A szerző egy-egy fejezetet szentelt a meditációnak, a naplórásnak, légzőgyakorlatoknak, emberi kommunikációs játszámáknak, stb. Még most sem tudom pontosan felidézni a tartalmát, noha ezzel a könyvvel kapcsolatban támadtak már felismeréseim.

Mint mondtam, ez volt az első önismereti témájú könyv az életemben, elolvastam, majd félredobtam. Az elkövetkezendő években több száz hasonló könyvön rágtam át magam, részt vettem jó néhány ezoterikus jellegű, vagy természetgyógyászattal kapcsolatos előadáson, tanfolyamon, kérdéseket kérdésekre halmoztam közben, és talán válaszokat is találtam olykor. Akadt kérdésem, amire csak évekkel később jött a válasz.

Mindezekén túlesvén aztán újfent kezembe került ama első könyv. Belelapoztam, és megdöbbenem fedeztem fel: az eltelt tíz év minden kérdésére ott volt a válasz már abban az egy kötetben!

Könyvespolcom leszakadóban van már a temérdek kötettől, de gyakorlatilag ugyanazt olvashattam ki belőlük, csak cifrázva, mint abban az elfeledett könyvben,

ami legelőször akadt rám pontosan akkor, amikor először felmerült bennem a tanulás vágya.

Tudom, hogy mit mondana erre Pink: a kérdés mindig a válasszal, a probléma a megoldásával együtt kerül be az életedbe, mint az érem két oldala. Nincs kivétel, csak te nem veszed észre a választ, holott az ott van mindig a közvetlen közeledben.

Bingo, ez bizony így van.

No comment.

18.

Szóval ismét tanítottam.

Mint kilenc évesen az iskolaudvaron, újfent körülvettek barátaim, és én meséltem nekik reinkarnációról, asztrológiáról, vegetáriánus táplálkozásról, Jézusról, bioenergetikáról, belső látásról és hasonlókról. Parapszichológiáról.

Újságcikkeket fénymásoltam, és osztogattam szét, tanfolyamokra rángattam boldog-boldogtalant, hogy ők is tapasztalják meg, amit én, hogy képesek érzékeny külső érzékelésre, és más csodás dolgokra. Azt szerettem volna, ha mindenki velem tart, és mindenki megtanulja felismerni, hogy nincsenek véletlenek, a sorsunkat mi magunk irányítjuk, és halhatatlanok vagyunk.

Kedvesem, néhány barátom velem tartott, de nekem ez nem volt elég. Tömegeket akartam megnyerni, elfelejtettem az ezotéria szó jelentését, ami annyit tesz: belső kör. Így hát nem ritkán közöny, olykor heves visszautasítás, gúny fogadta "térítési" szándékaimat. Összeszorított foggal próbálkoztam még egy darabig, aztán megsértődtem. Holott jöttek már a jelzések, hogy fejezzem be, vagy legalábbis halasszam el a guruskodást.

Egy tanfolyamon ültünk, ha jól emlékszem, a radiesztézia rejtelseibe avatott be minket éppen az oktató. Hirtelen kiszúrt engem kedvesemmel, és fennhangon közölte, hogy mivel nekünk fejlett a belső látásunk, figyeljünk oda, nézzük meg, hogy milyen folyamatok játszódnak le, míg ő hókuszpókuszol.

Megdöbbsentem, hiszen semmivel sem volt fejlettebb a belső látásom, mint bárkinek a teremben, de összenéztem kedvesemmel, és vállaltuk a szerepet.

Mindketten érzékelünk olykor olyan dolgokat, amit a többség nem, de ez még nem indokolta, hogy tisztánlátókká legyünk kikiáltva.

Eljött a szünet, mentünk ki a büfébe. Odajött valaki, megkért, segítsek neki egy problémája megoldásában. Mire nemet mondhattam, már ott állt egy másik hallgató, majd azt vettem észre, hogy sorban állnak az emberek, és mindenki velem, illetve kedvesemmel akarja megosztani nem ritkán személyes természetű gondjából.

Ezen fiatal-idősebb emberek reménykedve csüngtek minden szavunkon, és bár nem állítom, hogy csalódást okoztunk nekik, mindenesetre nagyon megrémültem. Legszívesebben felkiáltottam volna, hogy "emberek, nézzetek rám, húsz éves vagyok, pár év ezoterikus tapasztalat van mindössze a hátam mögött, semmivel sincs különlegesebb képességem, mint nektek, kérdéseiteket magatoknak tegyétek fel, aztán figyeljétek befelé, és válaszra lelték, de hagyjatok békén!".

Ez a jelenet, illetve a hétköznapi életben ért visszautasítások, amik egyébként lelkes térítési szándékaimat jutalmazták végül odáig vezettek, hogy mint mondtam: megsértődtem.

De nagyon.

Lehet, hogy egyszerűen csak egykori tanárnóm, illetve iskolatársaim szólaltak meg bennem, akik kijelentették, szemembe vágták, hogy hazudok, mindenesetre befejeztem.

Akkor azt mondtam, végleg.

Visszafordultam az írás, és gyerekkori álmom, a filmezés felé, és eltökéltem: ha már tanító nem lehetek, nem fogadtok el, akkor híres leszek és gazdag.

Punktum!

Félre ezotéria, félre önismeret, pusztuljon a világ, pusztuljanak az emberek, én ugyan nem nyújtom többé a kezemet, elég volt! Nem is fogtam fel, hogy eme fogadalmam mennyire végleges lehet, és mennyire befolyásolhatja későbbi életemet, talán végzetesen.

E mélyponton aztán találkoztam második anyámmal.

Az első ugye életet adott, és felnevelt. A második megmentette az életemet, és új értelmet próbált adni neki. Mai napig nem tudom, nem késett-e el velem.

Mindenesetre tavaszodott.

- És mit kezdted vele? - kérdezte Pink.

Fel kellett fogynom a kérdést.

- Mi van?

- Mit kezdted az életeddel? Meg az új értelemmel?

A válasz nem őt érdekelte, magamnak kellett felelnem. Valóban. Mit is kezdtem azzal a bizonyos új értelemmel?

Mikor második anyámmal összefutottam, éppen bőszi harcban álltam a Falakkal. Odáig eljutottam, hogy felismertem őket, rémülten láttam, hogy miként választ el egymástól házastársakat, barátokat, embereket, életeket, de nem tudtam, hogy mi a megoldás.

Dönteni a falakat, ezt a jelszót hangoztattam, miközben éreztem: felesleges erőpróba.

- Hagyd a falakat! - mondta ekkor ez a hölgy. - Foglalkozz a hidakkal. És felejts el másokat is egyelőre. Foglalkozz magaddal, és keresd a választ a kérdésre: miért születtem, miért élek?

"Mindössze" ennyit kaptam tőle. És még valamit. Megmutatta nekem, hogyan érdemes szeretni. Nem birtokolni, függésben élni, kihasználni mást, hanem szeretni. És mit kezdtem mindezzel?

- Amit az életeddel - mondta mégis Pink. - Nem becsülted meg, elárultad, elpocsékoztad idődet és a tudást, amit kaptál, ellenszegültél, lázadtál, és ismét a másik utat választottad. Mert nem tudtál észrevétlenségben élni, nem tudtad elfogadni a látszólagos szürkeséget, és minden energiát a látszat, a külsőségek fenntartásába fektettél. Olyan embereket löktél el, akik szerettek és megbecsültek, és olyanoknak hittél, akik a saját érdekükben használtak ki téged, és magukkal rántottak a mélybe. Barátaidnak nevezted embereket, akik elszakítottak kedvesedtől, és kitartottál mellettük. Nem vetted észre, hogy vámpírok vesznek körül, akik a véredet szívják.

- Ezt a szöveget ma már hallottam - morogtam.

- Fogod is még - biztatott Pink. - És ne hidd, hogy kivételezett ember vagy. Nem mehetsz folyton folyvást a helytelen irányba. Nem véges az idő, legalábbis ebben az életben nem. Ha az örökkévalóban gondolkodsz, akkor persze más a helyzet. Akkor ráérsz. Csücsülj le valami gyékényre, tedd keresztbe a lábad, nézz merengve és

várj! Valami majd csak történik, ha nem holnap, hát ezer év múlva. Tudod, hogy miért veszett ki a reinkarnáció tana a nyugati gondolkodásból? Hogy a sok marha legalább tegyen úgy, mintha élne, ne passzívan várja a messiást, mint keleten pár millióan. Ehhez az a tévhit kellett, hogy csak egy életük van. Ami nem is tévhit. Itt és most tényleg egy van.

20.

- Nem szép egy angyaltól, hogy lemarházza védenecit - jegyeztem meg. - Te is voltál ember.

Voltam - bólintott Pink. - Én is jó nagy marha voltam.

Nocsak, gondoltam. Végre nem én vagyok porondon.

Mesélhetnél erről - szóltam.

- Márminthogy?

- Hogy milyen volt embernek lenni.

- Azt te nagyon jól tudod. De van egy történetem, hátha érdekes lehet számodra.

Lelassította az autót, ködben haladtunk.

Mi is a köd valójában?

Felhő?

- Szóval volt egy lélektársam - kezdte Pink jókora torokköszörülés után. - Lényegtelen, hogy melyik életemben, ugyanis nagyon sokszor találkoztunk. Általában elszúrtuk a dolgot, de néha összejött valami. Szóval, akkoriban festőnek készültem. Tanultam ez ügyben, nem is keveset, kedvesem pedig várt reám. Türelmes volt, ő dolgozott, közben el is tartott persze, hiszen nekem még nem volt jövedelem, csak az a pár fillér, amit a képeimmel kerestem. Együtt éltünk, kiállításokat tartottam olykor, miközben éjjel-nappal festettem, úgy éreztem, lemaradok valamiről. Egyre csak azt az egy remekművet akartam létrehozni, amely egy csapásra híressé és gazdaggá tesz, megoldva minden anyagi problémánkat. Merthogy nem dúskáltunk. Én naphosszat a festőállvány előtt kínlódtam piszkosan, és még azt sem hallottam meg, amikor kedvesem olykor benyitott egy-egy tál étellel. Foghegyről odavettem neki valami köszönöm-félét, aztán tovább agyaltam a képemen. Néha kimozdultam

otthonról kiszellőztetni fejemből a hígító gőzét. Sétáltam, persze egyedül, mint búskomor művészhez illik. Kedvesem reményt kapott ezeken a napokon, gyertyafényes vacsorákkal, melegített ággyal várt rám, hogy hazatérjek. Én késtem. Sokat. Beültem egy-egy kocsmába, és alkalmi ivócimboráknak tartottam borgőzös előadásokat a művészetemről, az életről. Én, aki se művész nem voltam igazából, se élni nem éltem még igazán. Mire éjjel hazatántorogtam, jegessé dermedt a vacsora, leégtek a gyertyák, kedvesem pedig párnáját görcsösen szorítva aludt már, arcán még csillogtak a könnyek. Nem egy ilyen este volt, és nem is kettő. Mégis bíztam. Szónokoltam olykor, hitegettem őt s magamat, hogy eljön majd az idő, amikor minden rendben lesz. Egyre kevesebbek lettek a meghitt óráink, már nem jártunk hangversenyekre, nem sétáltunk kézen fogva ez erdőben, és nem olvastunk sírva-nevetve verseket egymásnak. Néha láttam: kedvesem új színt varázsolt hajának, másképp sminkelte magát, mint általában szokta. Pár szóval kommentáltam a dolgot, sejtven: effélet vár el tőlem, de igazából nem figyeltem oda. Holott ekkor már nem tartotta fontosnak a véleményemet, és nem is miattam változtatott a külsején. De én csak festettem. Egyszer aztán az emberek sugdolózni kezdtek a hátam mögött. Mélyen lenézve a pletykás népséget, ügyet sem vettem rájuk. Szinte mellékesen, amúgy félvállról vontam kérdőre kedvesemet, miszerint igaz-e a szóbeszéd: sűrűn látják valakivel. Nem is érdekelt igazából a válasz, de a kérdésemet követő dermedt csend úgy hatott rám, mintha egy vasmarok ragadott volna vállon. Majd ez a szorító kéz megpördített, és egy rekedt hang ordította az arcomba az igazságot. Csak ráztam a fejem, míg a leány töredelmesen bevallotta, hogy bizony talált egy társat, akivel jól érzi magát, akivel folytatni kívánja életét, és én már csak megtűrt személy vagyok a házban. Könyörögtem legalább egy együtt érző pillantásért, de hasztalan. Kedvesem oly hideg volt, mint a jég, és annyira eltökélt, hogy láttam: választott. Másnap egy vádaskodó levélben leírta sérelmeit, esélyt sem adott a védekezésre, és ekkor döbbentem rá, hogy mit műveltem én hónapokig, évekig. Aztán egy szép napon elbúcsúztunk. Otthontalan, reménytelen lettem. A festést abbahagytam, dühroham tört rám az alkotásnak még a gondolatára is. Hányódtam, sodródtam ide-oda. Barátaimat szélnek eresztettem, de e nélkül is eltűntek volna, hiszen megszűntem érdekes lenni. Évekig reménykedtem, hogy kedvesem visszatér hozzám, de ahogy múlt az idő, azt vettem észre, hogy már az arcát sem tudom felidézni. Vándoroltam. Egyre őt kerestem minden utamba kerülő lányban, mígnem rádöbbentem: életemnek ezt a részét végleg

elszúrtam. Soha nem találtam meg többet a hazavezető utat. Amikor hosszú idő múlva újra ecsetet ragadtam, egyetlenegy arcot voltam képes a vászonra festeni: saját önző, halálában is magányos arcomat. Miután befejeztem a képet, leültem elé, órákig néztem, majd egy éles borotvát vettem elő, és gyermeki derűvel elmetszettem a csuklómat. Elmélyülve néztem a kiáramló vérpatakat, amíg nézhettem, majd egy másik életben ébredtem fel, ahol ismét találkozhattam kedvesemmel.

Pink elhallgatott.

- Elmondod? - kérdeztem rekedten.

- Nem érdekes - mondta. - Megint elszúrtuk.

21.

Nem akaródzott faggatóznom, noha majd megevett a kíváncsiság, hogy az általam egyébként tisztelt lény múltjában vájkálhassak. Nem hiszem, hogy csupán önző érdeklődés volt, egyszerűen csak tanulni akartam. Hogy mégis mennyire nem tettem ezt, mi se bizonyítja jobban, minthogy jó tíz perc is beletelt - addig csendben úsztunk a felhőben, - mire rájöttem:

- De hisz ez az én történetem! Legalábbis hasonló, mint... Megállj, te nem élhetted át, amit elmeséltél, hiszen ez velem történt meg!

Pink arca még mindig kőkemény volt, és szemében fájdalom villant. Az angyalok is éreznek ember módra?

- Egyrészt, ez valóban az én történetem. Inkább azt kérdezd, miért pont én vállaltam el az őrangyalod szerepét. Én tudom, mit érzel, tudom, hogy milyen kétségek között hányódsz. Miért? Mert átéltem, éreztem ugyanazt, amit te! Hogyan is lehetnél tanító, ha nem tapasztalod meg a fájdalmat, a magányt, a veszteséget? Így leszel bölcs, így válsz emberré, így élhetsz! A világ nem más, mint Isten kísérlete arra, hogy megtapasztalja önmagát, és teremtett világának valóságát. Minden percben, minden történésben, minden létformában *most* történik a Megváltás, *most* ébred fel az alvó szellem, és *most* ismeri fel, hogy Én vagyok, Én létezem!

- Ami a gondolatban megfogalmazott kérdéseidet illeti - folytatta aztán, - az angyal-lét nem érzelemmentességet jelent, nem is vágynélküliséget. Angyalnak lenni feladat, nem több, és nem kevesebb. Csak olyan feladatokat kapsz, amit emberként

már sikerrel oldottál meg. Én is leszek még ember, úgy ahogy te is leszel majd angyal. Ami neked fáj, az nekem is fáj egykor, ezért nem lehet közömbös, hogy mi van veled. Érezni nem bűn, kiváltság. Emberré és angyallá tesz. Mindannyiunkat. Ez tesz bennünket méltóvá a Létezéshez.

Megállt az autó.

Gondoltam én.

Röviddel később megkérdőjeleztem észrevételemet, hiszen akkora volt immár a köd, hogy az orromig sem láttam a tejföl-szerű masszában. Mikor oszladozni kezdett a homály, egy alagút bejáratát pillantottam meg.

- Ezt hiányoltad, ugye? - szólt Pink, de ezúttal hangja a fejemen belül szólalt meg. Körülnéztem, de nem láttam őt. Szóltottam, megnyugtatólag válaszolt, de továbbra sem jelent meg. Sejtettem, majd rádöbentem, hogy nem is fog többé.

Mert utam véget ért.

Még át kell mennem az alagúton, és célhoz érek.

Az alagút.

Erről olvastam sokszor. Odabent várnak... kik is?

Útmutatók?

Hozzá tartozók?

Elindultam, legalábbis haladtam a térben, de nem éreztem, hogy lábaimban megfeszültek volna az izmok. Könnyűnek éreztem magam, talán repültem.

Csillogás simogatta íriszemet. Közeledett a fény az alagút végén, és olykor szétkent egy-egy fényfoltot a falakon. Azokban arcok és emlékképek mosódtak szét.

Örömmel üdvözöltem mindannyiukat.

Isten hozott benneteket nagyszüleim, kiket a sors szétválasztott. Hát itt vagyok, nem történt baj, s lássátok: megérte a több évtizedes fáradság, nem buktatok el, megőriztéltek a tisztaságot, és békét találtatok.

Kedves, öreg dédanyám, nem felejtettem el a tanítást, hidd el, méltó leszek rá, nem adom el magam többet, megőrzöm az örökséget, és tovább adom. Köszönöm.

Szia, anya, te, akitől a bizonytalanságot, de a szelídséget is kaptam, akitől a humort lestem el. Kiálltad a próbát, megfeleltél, és - tudattalanul bár - de megtetted, amit vállaltál. Nem fogok elveszni, nem tűnök el a semmiben. Köszönöm az angyalvonásokat, ha reád pillantok, tudni fogom, hogy hová tartozom.

Üdvözöllek benneteket, ti hűtlen apák, kik elhagytatok, majd meg akartatok venni. Tőletek kaptam a félelmet, a zárkózott hajlamot, ti vagytok a szenvedés, ti vagytok számomra az örök riasztó példa, ti adtátok nekem a legnagyobb leckét, és ti vállaltátok a legnehezebb feladatot: megmutatni a mélységet. Köszönöm nektek, akik görcsösen akartok jók lenni, mert mindennél jobban tudjátok: azok vagytok. Szeretlek benneteket, akkor is, ha nem hiszek bennetek, és akkor is, ha gyűlöletem eltakarja az igazságot.

Legyetek üdvözölve, ti életem társai, akik szerettek, gyűlöltek, elmentek mellettem, hisztek bennem, és eltaszítottok. Ti, akik gúnyt űztök belőlem, utánam rohantok, és könnyes szemmel nézitek bukásomat.

Tanítóim, köszönöm, hogy léteztek, hogy minden másodpercem fölött tanulságot sejtettek, köszönöm.

Lassan elmaradtak az arcok, tovatűntek az emlékek, és az előttem úszó fényből ismerős vonások rajzolódtak ki. Barna szemek, vékony ajkak, és őszinte, szégyenlős mosoly.

Kedvesem arca.

Egy ember arca.

Mintha a világegyetemmel néztem volna farkasszemet. Ott tündökölt előttem egy csillag, őszöreg, régi gyönyörűség minden szépségével és fájdalmaival. Tudtam, ha majd visszatérek a Földre, és belenézek a lány szemébe, ugyanezt fogom látni. El is mondom majd neki, ígértem meg magamnak.

E csillagszemek szomorúan keresték tekintetemet.

- Látod, mit tettél? - súgta.

Elmosolyodtam.

- És te látod, mit tettél? - suttogtam. - Kis bolondom, kis angyal-testvérem.

Könnyek folytak le a fénylő arcon. Egy csepp tétován megtorpant a szempillán, majd szikrázva zuhant alá.

- Majdnem sikerült - mondta a kis csöpp.

- Sikerült - szaladt ki a számon. - Meglátod, hogy sikerült.

A látomás már halványodott.

- Látlak még? - kiáltottam fel. Megrohant a kétségbeesés, ahogy fokozatosan egyedül maradtam.

- Mindig... - suttogta a hang. Majd minden elmúlt csendben.

22.

Ujjaim begörcsöltek a szorítástól, kispárnám a fejem alatt kökeménnyé ázott.

Hajnalodott.

Kinyitottam a szemem. Gyomromban félelem kuporgott összehúzza magát, fejemben ezernyi gondolat követelt szólást, üvöltést.

Felültem az ágyon.

Mellettem aludt egy lány. Szempillái meg-megrebbentek, ahogy figyeltem arcát, szenvedés halk nyögése adott hangot. Elfordítottam a tekintetem, kiszálltam az alvó álmából. Csendben vártam, hogy felébredjen.

Megtörtént.

Nem volt mondanivalónk egymáshoz. Az én arcom túl rémült volt, hogy szembenézzek vele, az övé túl fájdalmas, hogy elviseljem.

Napok is elteltek, mire újra leültünk egymással szemben, és elbúcsúztunk.

Közel hajoltam, és mélyen a szemébe néztem.

És akkor megláttam benne azt az ösöreg csillagot.

23.

Mindezen események óta évek teltek el. Akkoriban csak furcsa vattacukor-állagú képeim maradtak csupán arról az éjszakáról, sok időbe telt, míg ezen szakadozott filmrészletek történeté álltak össze.

Aztán lejegyeztem.

Persze lehetett álom.

Lehetett fájdalom-marta agyam gyötrött víziója is, és lehetett vegyi mellékterméke is annak a jókora ütésnek, amit magamra mértem, amikor nekiütöttem homlokomat a betonpadlónak, hogy kiűzzem a kízó gondolatokat.

Pink mintha azt is mondta volna, hogy nem fogok semmire sem emlékezni abból, amit beszélünk, és ha mégis, teljesen mindegy lesz. Meg mintha az a gonosz szerzet, lényem rosszabbik fele is mondott volna effélét.

Végére mindegy.

Sokat tűnődtem azon, hogy létezik-e egyáltalán ez a kettősség, van-e jó és rossz, vagy csak mi nem látjuk: minden szükséges. Most sem tudom. Egyre észreveszem: mintha fokozatosan süllyednék vissza abba a gyermeki létállapotba, amit nem tudásnak hívnak.

Kezdek mosolyogni a tanítókon.

És kezdek mosolyogni magamon.

Mi végre vajon mindez?

Vajon mi végre?

Ja, a fogadást amúgy elvesztettem. Mármost az ördöggel. Ha nem is igazán gonosz ő, egy biztos: jobban ismer ő engem, mint én saját magamat.

Híres író, gazdag művész persze nem lettem. Azért nem vagyok rest olykor elővenni a tollat. Most, ahogy itt ülök, és firkálgatok, eszembe ötlük egy történet. Talán érdemes volna papírra vetni, legalábbis elkezdni. Valahogy így:

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány, aki angyal szeretett volna lenni...

1998. május 5. - 1999 december 13.

vége